

ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΘΙΣΜΕΝΟΥΣ:

Εργασία των μαθητών της Α' Λυκείου :
Δανάης Μ.

Δέσποινας Χ.

Κων/νου Σ.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ:

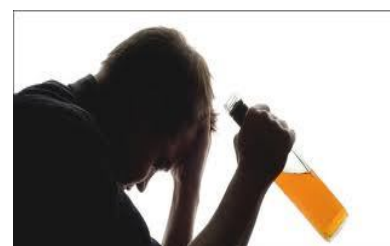
Η εργασία μας αυτή πραγματεύεται ένα από τα μεγαλύτερα και πιο επίκαιρα κοινωνικά φαινόμενα της εποχής μας, τη μορφή ρατσισμού που αντιμετωπίζουν σε καθημερινή βάση οι τοξικομανείς στη χώρα μας. Επιλέξαμε το συγκεκριμένο θέμα ανάμεσα σε άλλα, καθώς θεωρήσαμε πως μέχρι σήμερα δεν έχει δοθεί από την κοινωνία και την πολιτεία η ανάλογη βαρύτητα και το ενδιαφέρον που αρμόζει σε αυτό το πρόβλημα, το οποίο μαστίζει τα τελευταία χρόνια την παγκόσμια κοινωνία. Ο πρωταρχικός μας στόχος ήταν να κατανοήσουμε αρχικά εμείς οι ίδιοι το θέμα της εργασίας μας και να σχηματίσουμε μία προσωπική γνώμη μέσω της έρευνας αξιόπιστων πηγών, τη συλλογή πληροφοριών και διαφορετικών ιδεών αλλά και μέσω των μεταξύ μας συζητήσεων που βασίζονταν κυρίως στην ανταλλαγή απόψεων. Στη συνέχεια θελήσαμε να γνωστοποιήσουμε το θέμα, του ρατσισμού προς τους τοξικομανείς, και στους συμμαθητές μας και να συμβάλλουμε στη διαμόρφωση της δικής τους προσωπικής γνώμης περί του θέματος αυτού. Γι' αυτό το λόγο και συλλέξαμε αρκετό οπτικοακουστικό υλικό, με το οποίο ευελπιστούμε να ευαισθητοποιήσουμε τους συνομήλικους ακροατές μας πάνω στο συγκεκριμένο πρόβλημα και να τους βοηθήσουμε να το προσεγγίσουν με τον καλύτερο δυνατό τρόπο.

Δανάη Μ.
Κων/νος Σ.,
Δέσποινα Χ.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ:

Πόσες φορές έχουμε ακούσει τη λέξη <<τοξικομανής>>, <<εθισμένος>>, <<πρεζάκι>>, <<αλκοολικός>>, <<εξαρτημένος>>...; Οι λέξεις αυτές είναι μερικές από τις οποίες χρησιμοποιούμε εμείς και ο περίγυρός μας πολλές φορές για να χαρακτηρίσουμε συνανθρώπους μας, οι οποίοι πάσχουν από κάποια μορφή ψυχοσωματικής ασθένειας, η οποία εκδηλώνεται μέσα από τη μορφή εθισμού σε κάποιες ουσίες ή σε κάποιες συνήθειες, όπως για παράδειγμα το αλκοόλ, τα ναρκωτικά και τα τυχερά παιχνίδια. Δυστυχώς όμως, τις περισσότερες φορές, μέσω των παραπάνω χαρακτηρισμών, εκφράζουμε παράλληλα και την απέχθειά μας, την αντιπάθεια και το φόβο που αισθανόμαστε απέναντι στο πρόσωπο αυτών των ατόμων. Αλήθεια όμως, πόσοι από εμάς έχουμε αναρωτηθεί ποτέ τι μπορεί να έχει οδηγήσει αυτούς τους ανθρώπους στην εξάρτηση και ποιες δυσκολίες μπορεί αντιμετωπίζουν; Πώς η δική μας στάση μπορεί να τους επηρεάζει και να καθορίζει την τύχη τους και ποια μπορεί να είναι η κατάσταση που βιώνουν τα άτομα αυτά; Άραγε έχουμε αναλογιστεί ποτέ τις πάμπολες αρνητικές συνέπειες που προκαλούνται από την εχθρική στάση που συνήθως κρατάμε απέναντι στους τοξικομανείς; Αυτά είναι ορισμένα από τα ερωτήματα, τα οποία θα θέλαμε να σας απασχολήσουν κατά τη διάρκεια της εργασίας μας και με τα οποία θα ασχοληθούμε στη συνέχεια.

ΛΟΓΟΙ ΠΟΥ ΟΔΗΓΟΥΝ ΤΑ ΑΤΟΜΑ ΣΤΟΝ ΕΘΙΣΜΟ:

Οι κύριοι λόγοι , εξαιτίας των οποίων μπορεί να οδηγηθεί ένας άνθρωπος στην εξάρτησή του από μία ουσία είναι κατά βάση:

- Ψυχολογικοί
- Κοινωνικοπολιτικοί
- Βιολογικοί

Τα άτομα αυτά συνήθως έχουν βιώσει και αντιμετωπίσει πολύ δύσκολες καταστάσεις στην προσωπική τους ζωή ,οι οποίες έχουν κλονίσει την ψυχολογία τους και τους έχουν οδηγήσει στην απόγνωση. Επιπλέον οι δυσάρεστες κοινωνικοπολιτικές εξελίξεις που συμβαίνουν στη χώρα μας επηρεάζουν άμεσα όλους τους τομείς της ζωής του ανθρώπου και μπορεί να τον οδηγήσουν στην κατάθλιψη και στην απελπισία. Στις περιπτώσεις αυτές το άτομο αισθάνεται

μεγάλη ψυχολογική πίεση , δυσφορία και απογοήτευση από την τροπή που έχει πάρει η ζωή του, νιώθοντας παράλληλα πως έχει βρεθεί σε ένα τέλμα από το οποίο δεν μπορεί να ξεφύγει. Εξαίρεση αποτελούν οι βιολογικοί παράγοντες ,οι οποίοι σχετίζονται με την τάση ορισμένων οργανισμών να είναι πιο επιρρεπείς και ευάλωτοι σε ορισμένες ουσίες και συνήθειες, όπως για παράδειγμα η ύπαρξη μίας γενετικής παραλλαγής, στον ανθρώπινο οργανισμό, η οποία σχετίζεται με το γονίδιο CHRNA4, το οποίο επηρεάζει το νικοτινικό υποδοχέα ακετυλοχολίνης στον εγκέφαλο.

Τις αδυναμίες αυτές των ανθρώπων έρχονται να εκμεταλλευτούν ουσίες ,όπως τα ναρκωτικά , που φαντάζουν η μόνη διέξοδος και λύση των ανθρώπων αυτών στα προβλήματά τους.

ΓΝΩΡΙΖΟΝΤΑΣ ΕΝΑΝ ΤΟΞΙΚΟΜΑΝΗ:

Μέσα στο παραμύθι των ναρκωτικών που ζω , υπάρχουν κάποιες στιγμές που νιώθω φόβο , δεν κρατάει όμως πολύ στην ιδέα του επόμενου πώματος σβήνουν όλα.

Τα ξεχνάω όλα , τα σημάδια στο κορμί μου , τα στερητικά που με κάνουν και υποφέρω,

τον φίλο μου που πέθανε δίπλα μου και την υπόσχεση που έδωσα στην οικογένεια μου ότι θα προσπαθήσω να μείνω καθαρός.

Ξεχνάω ότι κάποτε ονειρευόμουν και ζούσα αληθινά

Τώρα πια για να σηκωθώ από το κρεβάτι και να λειτουργήσω σαν "άνθρωπος" πρέπει να "πιώ" την δόση μου .

Είναι ένας καθημερινός αγώνας , δεν σταματάω ποτέ , ακόμα και όταν εξασφαλίσω το "πιόμα" μου την στιγμή που πονάω ,πρέπει να τρέξω για το επόμενο...

Για να "πιώ" πρέπει να μαλώσω στο σπίτι για να πάρω λεφτά , να πω ψέματα μήπως και τους " παραμυθιάσω ", να κλέψω , να παρακαλέσω κάποιον γνωστό μήπως και με " κεράσει " , να περιμένω με τις ώρες ακόμα και να ζητιανέψω.

Όλοι οι γύρω μου βλέπουν το πρόβλημα μου, αυτοί που δεν με ξέρουν με κοιτούν περίεργα. υποτιμητικά για αυτούς είμαι ένα κακό "πρεζάκι".

Όμως εγώ αρνούμαι να δεχτώ το πρόβλημα μου και να ζητήσω βοήθεια γιατί φοβάμαι να ζήσω χωρίς τα ναρκωτικά , γιατί πλέον δεν ξέρω να ζω χωρίς να πιώ ναρκωτικά , αν και το νιώθω και το βλέπω ότι όσο συνεχίζω όλα πάνε στραβά..

Αυτοί που με γνωρίζουν προσπαθούν να με βοηθήσουν όμως εγώ αρνούμαι να το δεχτώ και να το παραδεχτώ ότι έχω πρόβλημα.

Δεν είναι όμως όπως την αρχή που άρχισα να " πίνω " που ήμουν σίγουρος ότι όποτε θέλω μπορώ να "κόψω" , έχουν περάσει χρόνια και ακόμα τα ίδια δεν μπόρεσα μόνος μου να κόψω και να ξεφύγω.

Νομίζω ότι κάνεις δεν με καταλαβαίνει ακόμα και η ίδια η οικογένεια μου , τους το φωνάζω δυνατά κάθε φορά που αρνούνται να μου δώσουν χρήματα για να πάω να πιώ...

Και τι να τους πω ?? πόσο μόνος νιώθω , πόσο άρρωστο είναι το κορμί μου, τη αναγκάζομαι να κάνω κάθε μέρα για να πάρω την δόση μου , έτσι παλεύω μόνος μου να τα καταφέρω , παλεύω με τον ίδιο μου τον εαυτό και κάθε φορά

που νομίζω ότι τα κατάφερα νικιέμαι...

Γυρνάω πίσω στον εφιάλτη μου γιατί νιώθω ότι δεν με γεμίζει τίποτα, δεν μου αρέσει τίποτα και πάλι νιώθω ότι κάνεις δεν με καταλαβαίνει . Δεν γυρνάω πίσω μόνο γιατί πονάει το σώμα μου, γυρνάω γιατί έτσι ξέρω να ζω, μου λείπει ο τρόπος ζωής και η ένταση , γιατί ξέχασα να ζω φυσιολογικά και έτσι γυρνάω πάλι πίσω και όσο αυτός ο φαύλος κύκλος συνεχίζεται παραιτούμε και μένει η σκέψη ότι θα πεθάνω από τα ναρκωτικά όπως και η περισσότεροι φίλοι μου...

Μέχρι που κάποια στιγμή συνάντησα κάποιους ανθρώπους που είχαν περάσει και αυτοί από τον εφιάλτη που ζω, όμως πια ήταν "καθαροί" .

Τότε για πρώτη φορά ένιωσα ότι κάποιος με καταλαβαίνει , βρήκα ανθρώπους που πέρασαν αυτά που πέρασα και εγώ , με κατάλαβαν και με βοήθησαν γιατί ένιωθαν και σκεφτόταν όπως και εγώ και γι'αυτό και δέχτηκα την βοήθεια τους .

Ζούνε τις ζωές τους καθαροί και την απολαμβάνουν και εγώ αυτό το ζήλεψα , είδα τον εαυτό μου σε αυτούς τους ανθρώπους και έγιναν το πρότυπό μου.

Η συνάντηση και η ταύτιση που ένιωσα με αυτούς τους ανθρώπους με έκανε να μην νιώθω μόνος...

Για πρώτη φορά σταμάτησα να ακούω τις άρρωστες σκέψεις μου άλλωστε αυτές τόσα χρόνια δεν με βγάλανε πουθενά....

Τώρα πια είμαι καθαρός και πάνω από όλα νιώθω ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ !

ΖΗΤΑ ΒΟΗΘΕΙΑ ...

ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΙΟ ΔΥΣΚΟΛΟ ΑΠΟ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΠΕΡΝΑΣ !!!

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΕΘΙΣΜΕΝΑ ΑΤΟΜΑ:

Στην πραγματικότητα ,οι άνθρωποι που είναι εξαρτημένοι σε ουσίες δεν είναι τίποτα λιγότερο από ασθενείς , οι οποίοι πάσχουν από τις συνηθέστερες ψυχοσωματικές παθήσεις και που χρειάζονται τόσο τη σωματική περίθαλψη όσο και την ψυχολογική υποστήριξη. Για παράδειγμα ένας αλκοολικός έχει τα ίδια ακριβώς δικαιώματα στον τομέα της ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης με έναν άνθρωπο που πάσχει από μία μορφή καρκίνου. Ομοίως ένας τοξικομανής κατέχει ίσα δικαιώματα στη χορήγηση του από μεθαδόνη σε σχέση με έναν ασθενή που πάσχει από ζαχαρώδη διαβήτη και έχει συστηματικά ανάγκη την πρόσληψη ινσουλίνης. Παρ'όλ'αυτά, τα άτομα με σοβαρές εξαρτήσεις συνεχίζουν ακόμα και στο 2013 να μην βρίσκουν ανταπόκριση στο κάλεσμά τους για βοήθεια είτε γιατί υπάρχει έλλειψη κέντρων υποστήριξης και αποτοξίνωσης αυτών των ανθρώπων , είτε γιατί οι ήδη υπάρχουσες μονάδες αυτές υπολειτουργούν, είτε γιατί τα άτομα αυτά παραγκωνίζονται από την πολιτεία και δεν υποστηρίζονται ούτε οικονομικά ούτε ηθικά από αυτήν.. Το πρόβλημά τους εντείνεται ακόμα περισσότερο όταν η προκατάληψη και ο φόβος επηρεάζουν και

τον επαγγελματικό τους τομέα, καθώς οι περισσότεροι εργοδότες αρνούνται κατηγορηματικά να προσλάβουν τόσο έναν εθισμένο όσο και ένα άτομο, πρώην χρήστη κάποιων ουσιών. Το γεγονός αυτό ευνοεί με τη σειρά του ακόμα περισσότερο το συναίσθημα της απελπισίας και της απογοήτευσης στην ψυχή αυτών των ατόμων. Μπορούμε εύκολα να αντιληφθούμε λοιπόν ,πως οι άνθρωποι αυτοί αντιμετωπίζουν μία μορφή κοινωνικού ρατσισμού ,η οποία τους περιθωριοποιεί ,τους στιγματίζει και τους απομονώνει.

Αντιμετωπίζοντας την αντιπάθεια , την εχθρική στάση ακόμα και το μίσος των συμπολιτών τους δεν έχουν πολλές επιλογές παρά να αποσύρονται. Θα μπορούσαν πλέον να χαρακτηριστούν και ως <<εξόριστοι>> ,αφού είναι αναγκασμένοι από το κοινωνικό σύνολο να κρύβονται και να περιορίζονται μόνο σε μερικά σημεία της πόλης ,τα οποία η πολιτεία έχει αποκληρώσει λόγο της <<κακής >> τους φήμης. Μόνοι και παντελώς αβοήθητοι προσπαθούν να σταθούν στα πόδια τους και να στηριχτούν στις δυνάμεις τους για να μπορέσουν να νικήσουν την αρρώστια αυτή που τους έχει καταβάλλει...μόνοι και παντελώς αβοήθητοι δίνουν καθημερινά μία άνιση μάχη με τον μεγάλο πειρασμό των ουσιών. Η αλήθεια είναι πως τα χτυπήματα για τα άτομα με εξαρτήσεις είναι πολλά και από πολλές κατευθύνσεις. Η ζωή τους δεν καταστρέφεται πλέον μόνο από την πρόσληψη ουσιών αλλά και από την σκληρή και απάνθρωπη αντιμετώπισή τους από τους υπολοίπους. Νιώθουν την ανάγκη να αντλήσουν δύναμη από κάπου για να μπορέσουν να συνεχίσουν να παλεύουν με τις αδυναμίες του χαρακτήρα τους που φάνηκαν υπαίτιες για την παρούσα κατάστασή τους. Δυστυχώς όμως η υποστήριξη και η βοήθεια είναι μηδαμινή ακόμα και από το φιλικό και οικογενειακό τους περιβάλλον το οποίο τους έχει διαγράψει, πιστεύοντας πως το τέλος τους είναι προδιαγεγραμμένο. Οι άνθρωποι αυτοί έχουν πέσει θύματα μερικών από των πιο σοβαρών προβλημάτων που μαστίζουν την εποχή μας ,όπως για παράδειγμα η ανεξέλεγκτη διακίνηση ναρκωτικών , από τα οποία θα μπορούσε να είχε παρασυρθεί ο κάθε ένας από εμάς. Γι' αυτό το λόγο και πιστεύουν γεμάτοι ελπίδα πως οι κοινωνία και το κράτος θα τους στηρίξει ενεργά σε αυτήν την δύσκολη καμπή της ζωής τους .Στρεφόμενοι όμως προς την αρωγή του κράτους και κυρίως προς το αίσθημα ανθρωπιάς του κοινωνικού συνόλου ανακαλύπτουν πως αυτά τα δύο στοιχεία εκλείπουν από την ελληνική κοινωνία...

Η ΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ:

Στο σημείο αυτό, είναι πολύ σημαντικό να επικεντρωθούμε στη στάση, την οποία κρατάει η κοινωνία απέναντι σε αυτά τα άτομα. Σύνηθες φαινόμενο αποτελεί πλέον ο κοινωνικός ρατσισμός απέναντι στα άτομα με εξαρτήσεις. Η κοινωνία αντιμετωπίζει τους ανθρώπους αυτούς ως << απόβλητά της >> εκφράζοντας πλήρη αδιαφορία για το πρόβλημά τους. Επιπρόσθετα δεν τους σέβεται, δεν τους αντιμετωπίζει ως άτομα με ίσα δικαιώματα και επομένως δεν τους στηρίζει έμπρακτα, παρόλο που θα μπορούσε να συμβάλλει ενεργά και με διάφορα μέσα στη σωτηρία τους. Για παράδειγμα η ελληνική κοινωνία θα μπορούσε να αντιμετωπίσει το πρόβλημα του εθισμού στη χώρα μας χρηματοδοτώντας αξιόλογες πρωτοβουλίες και κοινωνικές εκδηλώσεις που θα αποσκοπούσαν στην ηθική και οικονομική στήριξη των ατόμων που πάσχουν από εξαρτήσεις. Μία επιπλέον αποτελεσματική λύση θα μπορούσε να είναι η οργάνωση πολλών τοπικών εράνων, εκ των οποίων το χρηματικό ποσό που θα συγκεντρωνόταν θα αποσκοπούσε στην ίδρυση νέων μονάδων υποστήριξης και περίθαλψης αυτών ανθρώπων και επίσης η διοργάνωση κοινωνικών επιμορφωτικών διαλέξεων με θέμα τις εθιστικές ουσίες και τα θύματά τους.

Αντιθέτως, η πολιτεία δεν αξιοποιεί καμία από τις δυνατότητές της αυτές για να βοηθήσει τους συνανθρώπους μας που πάσχουν από μία μορφή εθισμού. Παράλληλα με το δυσάρεστο αυτό γεγονός, γίνεται εμφανής και η αντιπάθεια των πολιτών απέναντι σ' αυτά τα άτομα. Οι περισσότεροι από εμάς τους αντιμετωπίζουμε ως αδίστακτους εγκληματίες και όχι ως ανθρώπους ισάξιους, οι οποίοι χρειάζονται την βοήθειά μας. Τους φοβόμαστε, τους υποβιβάζουμε και τους χλευάζουμε. Στρέφουμε το βλέμμα μας προς άλλη κατεύθυνση, προσποιούμενοι πως δεν έχουμε αντιληφθεί την

παρουσία τους. Αδιαφορούμε για τον πόνο και την απελπισία που αισθάνονται. Τους περιθωριοποιούμε και τους καθιστούμε δακτυλοδεικτούμενους χωρίς να σκεφτούμε πρώτα πως θα μπορούσαν να βρίσκονται τα παιδιά μας, οι φίλοι μας ή ακόμα και εμείς οι ίδιοι στην ίδια θέση με αυτούς τους ανθρώπους, δεδομένου του ότι ο πειρασμός των εθιστικών ουσιών αποτελεί ένα από τα μεγαλύτερα προβλήματα των σύγχρονων κοινωνιών. Δηλώνουμε υποστηρικτές των χριστιανικών ηθών και παριστάνουμε τους ευσεβείς χριστιανούς, την ίδια στιγμή που αρνούμαστε να συνδράμουμε τους συνανθρώπους μας αυτούς που έχουν ανάγκη τη στήριξή μας. Περηφανευόμαστε για την εξέλιξη και την πρόοδο που έχει παρουσιάσει τον τελευταίο καιρό η χώρα μας, όταν παράλληλα η κοινωνία μας αδιαφορεί επιδεικτικά για την τύχη αυτών των συμπολιτών μας. Επιθυμούμε ως λαός να κάνουμε βήματα προς την ανάπτυξη, όταν ακόμα δεν έχουμε μάθει να αποδεχόμαστε και να υποστηρίζουμε ενεργά έναν συνάνθρωπό μας, ο οποίος έχει την ανάγκη μας.

Συμπερασματικά, είναι εύκολα αντιληπτό το γεγονός ότι η ελληνική κοινωνία κρατά μία εχθρική στάση απέναντι στους εθισμένους, με αποτέλεσμα να μη συμβάλλει στη μείωση του ποσοστού των ετήσιων θυμάτων και στην περίθαλψη των ήδη υπαρχόντων αλλά αντιθέτως να επιδεινώνει την ήδη δυσάρεστη κατάστασή τους.

Η ΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ:

Το ελληνικό κράτος , με τη σειρά του, αποκαλύπτει το πιο σκληρό του πρόσωπο στους πολίτες του ,οι οποίοι έχουν πέσει θύματα εθιστικών ουσιών, όπως το αλκοόλ και τα ναρκωτικά. Πρωταρχικά, επιβάλλει βαρύτατες ποινές, τόσο οικονομικού χαρακτήρα όσο και φυλάκισης , στους ανθρώπους που συλλαμβάνονται ,επειδή κάνουν χρήση ναρκωτικών, την ίδια στιγμή που οι πραγματικοί υπαίτιοι οι έμποροι ναρκωτικών συνεχίζουν ανενόχλητοι το έργο τους, Το φαινόμενο αυτό πηγάζει από το γεγονός ότι το ελληνικό κράτος αντιμετωπίζει τους απλούς χρήστες ως θήτες και όχι ως θύματα ,όπως και είναι στην πραγματικότητα. Μέσω της δικαστικής εξουσίας , τους κρίνει αυστηρά, τους αδικεί και τους αποκλείει από την επανένταξή τους στην κοινωνία. Απαράδεκτο επίσης θεωρείται το γεγονός ότι το κράτος δεν υποστηρίζει οικονομικά τη δημιουργία μονάδων ψυχολογικής υποστήριξης και αποτοξίνωσης των ατόμων αυτών. Επιπλέον δε μεριμνά για τη σωστή λειτουργία και την υποστήριξη των ελάχιστων κέντρων χορήγησης, του υποκατάστατου της μεθαδόνης προς τους τοξικομανείς ,που έχουν δημιουργηθεί τα τελευταία χρόνια σε λίγες περιοχές της Ελλάδας.

Στις περισσότερες χώρες του εξωτερικού, αντιθέτως με τη χώρα μας, αναγνωρίζεται το δικαίωμα αυτών των ανθρώπων στη ζωή και το κράτος συμβάλλει με τον καλύτερο δυνατό τρόπο στον επίπονο αγώνα τους προς την απεξάρτηση. Πολλοί είναι οι Έλληνες χρήστες εθιστικών ουσιών, που επιθυμούν να ενταχθούν σε τέτοιου είδους προγράμματα για να εξαρτηθούν. Όμως και πάλι η επιθυμία τους αυτή δεν αρκεί , καθώς η ένταξη στα προγράμματα αυτά είναι κάτι παραπάνω από χρονοβόρα και κυρίως όταν αναφερόμαστε σε χρήστες ουσιών, όπως τα ναρκωτικά και το αλκοόλ, αντιλαμβανόμαστε πως τα χρονικά τους περιθώρια στενεύουν καθημερινά. Για παράδειγμα ,υπάρχουν τοξικομανείς , οι οποίοι περίμεναν έως και εννέα χρόνια στη λίστα αναμονής για την έγκριση του κράτους με σκοπό τη συμμετοχή τους σε αυτά τα προγράμματα! Το τραγικό αποτέλεσμα είναι ο θάνατος ορισμένων εξ αυτών, κατά τη διάρκεια αυτών των εξωπραγματικών χρονικών διαστημάτων, ή η μετανάστευση άλλων σε χώρες του εξωτερικού, όπου τα προγράμματα αυτά δρομολογούνται γρηγορότερα .

Αξιοσημείωτο είναι το γεγονός πως το κράτος δε λαμβάνει αποτελεσματικά μέτρα για την αντιμετώπιση της ανεξέλεγκτης διακίνησης ναρκωτικών στη χώρα μας με αποτέλεσμα ο αριθμός των χρηστών να αυξάνεται ραγδαία κάθε χρόνο. Επιπρόσθετα , δεν οργανώνει αρκετά σεμινάρια και ενημερωτικά προγράμματα που αποσκοπούν στην αντιμετώπιση αυτού του προβλήματος μέσω της ενημέρωσης των πολιτών.

Βασιζόμενοι λοιπόν στα παραπάνω γεγονότα της πραγματικότητας, καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι το κράτος παραβιάζει θεμελιώδη δικαιώματα των ανθρώπων αυτών και κυρίως το δικαίωμά τους στη θεραπεία και την επανένταξή τους στην κοινωνία.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ:

Βασιζόμενοι στο σύνολο όλων των παραπάνω στοιχείων , ελπίζουμε να έχετε αντιληφθεί τη σοβαρότητα του προβλήματος και την κατάσταση την οποία αντιμετωπίζουν καθημερινά χιλιάδες Έλληνες χρήστες ουσιών στη χώρα μας. Θα έχουμε καταφέρει το σκοπό μας, εάν μέσω της εργασίας μας γνωρίσατε λίγο καλύτερα αυτούς τους ανθρώπους , κατανοήσατε τα δικαιώματά τους και αντιληφθήκατε πως όλοι αξίζουμε μία δεύτερη ευκαιρία στη ζωή. Στο χέρι σας βρίσκεται η τύχη αυτών των ατόμων. Εσείς με τη στάση σας θα κρίνεται το μέλλον τους. Δραστηριοποιηθείτε λοιπόν και στηρίξτε τους έμπρακτα. Δώστε το δικό σας αγώνα ,ώστε να αναγνωριστούν τα δικαιώματα των ανθρώπων αυτών στη χώρα μας. Βοηθήστε τους να σταθούν και πάλι στα πόδια τους . Γίνεται το <<φως>> που θα διώξει το σκοτάδι τους.

**Πείτε *OXI* στον κοινωνικό
ρατσισμό ,στην προκατάληψη
και την περιθωριοποίηση
αυτών των ατόμων!!**

